

PARAULES DE VIDA

La llibertat cristiana (i V): l'objecció de consciència

En una situació cultural, en la qual socialment i legalment es reconeixen l'avortament i l'eutanàsia com a «drets» que han de ser protegits, i s'aproven lleis inspirades en antropologies que absolutitzen la voluntat humana, sovint ens podem trobar davant conflictes entre el que les lleis accepten o promouen i les exigències de la pròpia consciència moral. En aquests casos, el creient està cridat a actuar des de la llibertat que ens ha estat regalada en Crist, sense deixar-se intimidar per les conseqüències que puguen derivar-se de la seua fidelitat al Senyor. En obrar d'aquesta manera, el cristià està donant un autèntic testimoniatge de la fe, que no consisteix a fer patir als altres per la veritat, sinó a estar disposat a patir per ella.

Això implica que moralment no es pot prestar una col·laboració directa a aquelles accions que tinguen com a objectiu l'eliminació d'una vida humana ni en el seu començament ni en la seua fi. En cas que es demane una acció que, sense tindre com a propòsit immediat o conseqüència pròxima l'eliminació de la vida humana, pugui indirectament possibilitar-la, ha d'evitar-se en la mesura que siga possible. Quan això no ho és, ha de quedar clara l'absoluta oposició personal a aquestes pràctiques. No es tracta únicament de col·laboració material. A un cristià tampoc li és lícit col·laborar intencionalment, aconsellant-les o aprovant-les, encara que s'abstingui de tota col·laboració material.

En aquests casos l'objecció de consciència és un deure moral. Les institucions catòliques deuen també oposar-se a que en elles es realitzen aquestes accions i no poden col·laborar perquè aquells que vulguen practicar-les ho puguen fer en centres no catòlics establint, per exemple, convenis amb ells per a derivar els qui ho sol·liciten. És el que es coneix com a objecció de consciència institucional.

Atès que l'Estat ha de protegir el dret a la llibertat religiosa, hauria de reconèixer el dret a l'objecció de consciència de les persones i institucions en aquests casos. L'elaboració de registres d'objec-

tors per a dificultar l'exercici d'aquest dret constitueix una amenaça a la llibertat de consciència. En qualsevol cas, allí on legalment es requereixi, els catòlics hem de ser coherents amb les exigències de la nostra fe.

Ens trobem també amb lleis inspirades en ideologies que tot ho fan dependre dels desitjos i de la voluntat humana: la concepció de la pròpia identitat i les normes morals que cadascú determina per a si mateix. Amb la intenció d'evitar actituds d'odi o de menyspreu cap als altres per la seua condició personal, es difonen i es promouen aquestes ideologies en els programes i centres educatius mitjançant lleis que tenen un caràcter coercitiu. El deure dels cristians de respectar la dignitat de qualsevol ésser humà, d'estimar-lo com un germà i de recolzar-lo en qualsevol circumstància de la vida, no implica l'assumpció de principis contraris a la visió cristiana de l'home. Els catòlics, començant pels pares, tenim el dret i el deure d'oposar-nos a aquestes ideologies i d'intentar que no es difonguen en els centres educatius, especialment en aquells que tenen una identitat cristiana.

Prendre les decisions per a complir aquests deures morals requereix sovint el do de fortalesa. Qui no es deixa vèncer per la por arriba a descobrir la verdadera llibertat que únicament es troba en Crist.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Cercar una vida amb sentit

Sovint llegim, veiem o escoltem informacions que ens parlen de maltractament i no només de maltractament físic, per bé que sigui el més greu. N'hi ha d'altres menes, més subtils, que només cerquen configurar actituds que ens facin éssers passius, disposats a consumir, sense rigor interior. És allò que fa unes dècades en diem: crear homes configurats pel «tenir» i no pel «ser». A l'infant i al jove se'ls maltracta quan no se'ls ofereixen camins i opcions que els permetin assolir una forma de vida amb qualitat humana, amb sentit. Una altra forma de maltractament ideològic són les variadíssimes

formes de manipulació des de les moltes imatges publicitàries que els presenten un ideal de vida que en farà, necessàriament, uns éssers frustrats en no poder aconseguir allò mateix que se'ls ofereix. Convé educar en la capacitat crítica, de recerca de la veritat, en un cert distanciament reflexiu a partir de l'activitat quotidiana. Ensenyar allò que, a la llarga, és més important: que es pugui defensar d'una pressió ideològica que es filtra, moltes vegades, sense que se'n tingui consciència.

Altra forma camuflada de maltractament social és el que es dona en el temps lliure. La societat ofereix poques

respostes creatives i de creixement per al temps lliure que pot esdevenir un àmbit privilegiat de tota mena de manipulacions. Molts maltractaments es pateixen, precisament, en aquest moment de la vida. A moltes situacions límit, s'hi arriba després de molts petits conflictes en el temps lliure. D'aquí la necessitat de fer del temps lliure un espai educatiu. D'aquí la necessitat que l'Església hi sigui present aportant els seus marcs educatius institucionals —moviments, escoltisme, centres d'espai...— que són, alhora, marcs pastorals, espais d'experiència religiosa, de trobament amb Aquell que pot

donar sentit a la vida des de l'amor i el servei.

A l'hora de plantejar l'acció educativa vers infants, adolescents i joves convé tenir ben clar que el que cal no és evitar problemes, sinó oferir solucions. Tots els qui tenen una responsabilitat educativa saben que dir això no és fer un joc de paraules. És allò tan antic de no confondre els efectes amb les causes.

«Joves, us escric a vosaltres: Sou forts. La paraula de Déu està en vosaltres i heu vençut el Maligne» (1Jn 2, 14).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

La libertad cristiana (y V):
la objeción de conciencia

En una situación cultural, en la que social y legalmente se reconocen el aborto y la eutanasia como «derechos» que deben ser protegidos, y se aprueban leyes inspiradas en antropologías que absolutizan la voluntad humana, a menudo nos podemos encontrar ante conflictos de conciencia entre lo que las leyes aceptan o promueven y las exigencias de la propia conciencia moral. En estos casos, el creyente está llamado a actuar desde la libertad que nos ha sido regalada en Cristo, sin dejarse intimidar por las consecuencias que puedan derivarse de su fidelidad al Señor. Al obrar de este modo, el cristiano está dando un auténtico testimonio de la fe, que no consiste en hacer sufrir a los otros por la verdad, sino en estar dispuesto a sufrir por ella.

Esto implica que moralmente no se puede prestar una colaboración directa a aquellas acciones que tengan como objetivo la eliminación de una vida humana ni en su comienzo ni en su fin. En caso de que se pida una acción que, sin tener como objetivo inmediato o consecuencia próxima la eliminación de la vida humana, pueda indirectamente posibilitarla, debe evitarse en la medida de lo posible. Cuando esto no lo sea, debe quedar clara la absoluta oposición personal a estas prácticas. No se trata únicamente de colaboración material. A un cristiano tampoco le es lícito colaborar intencionalmente, aconsejándolas o aprobándolas, aunque se abstenga de toda colaboración material. En estos casos la objeción de conciencia es un deber moral. Las instituciones católicas deben también oponerse a que en ellas se realicen estas acciones y no pueden colaborar para que aquellos que quieran practicarlas lo puedan hacer en centros no católicos estableciendo, por ejemplo, convenios con ellos para derivar a quienes lo soliciten. Es lo que se conoce como objeción de conciencia institucional.

Dado que el Estado debe proteger el derecho a la libertad religiosa, debería reconocer el derecho a la objeción de conciencia de las personas e instituciones en estos casos. La elaboración de registros de objetos para dificultar el ejercicio de este derecho constituye una amenaza a la libertad de conciencia. En cualquier caso, allí donde legalmente se requiera, los católicos debemos ser coherentes con las exigencias de nuestra fe.

Nos encontramos también con leyes inspiradas en ideologías que todo lo hacen depender de los deseos y de la voluntad humana: la concepción de la propia identidad y las normas morales que cada cual determina para sí mismo. Con la intención de evitar actitudes de odio o de desprecio hacia los demás por su condición personal, se difunden y se promueven estas ideologías en los programas y centros educativos mediante leyes que tienen un carácter coercitivo. El deber de los cristianos de respetar la dignidad de cualquier ser humano, de amarlo como un hermano y de apoyarlo en cualquier circunstancia de la vida, no implica la asunción de principios contrarios a la visión cristiana del hombre. Los católicos, comenzando por los padres, tenemos el derecho y el deber de oponernos a estas ideologías y de intentar que no se difundan en los centros educativos, especialmente en aquellos que tienen una identidad cristiana.

Tomar las decisiones para cumplir estos deberes morales requiere a menudo el don de fortaleza. Quien no se deja vencer por el miedo llega a descubrir la verdadera libertad que únicamente se encuentra en Cristo.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Festa de les ermites a
Flix i Riba-roja d'Ebre

El Dilluns de Pasqua, els pobles de Flix i Riba-roja d'Ebre vam poder celebrar la Festa de l'Ermita, la de la Mare de Déu del Remei a Flix i la de Santa Magdalena de Berrús a Riba-roja.

Una jornada marcada pel bon temps i les ganes de trobar-nos i que va ser una oportunitat per re-

cuperar les nostres arrels, amb l'Eucaristia, ballades de sardanes i jotes, jocs tradicionals, paella; i a Flix la processó i trobada al pont que ens porta a celebrar el primer dia de la Novena.

Fem que les tradicions siguin Font de FE en el nostre dia a dia.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Flix i Riba-roja d'Ebre

Ermita de la Mare de Déu del Remei a Flix

Ermita de Santa Magdalena de Berrús a Riba-roja d'Ebre

Trobada general dels Equips
de la Mare de Déu

El passat dia 30 va tindre lloc a Tiana, en concret a «La Conreria», antic Seminari Menor de Barcelona, la Trobada general dels Equips de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca.

Del nostre Bisbat van assistir els actuals responsables de la regió de Catalunya i Menorca: Pepe i Pepita de Benicarló; els responsables del nostre sector de Tortosa: Lluís i Alba de Masdenverge; així com 8 matrimonis més.

Va ser una diada majoritàriament de retrobament, amb estones de pregària, en concret, pregària gesticulada, pregària en silenci i dansa d'oració. Mn. Xavier Morlans dirigí la reflexió. Posteriorment, vam tenir uns petits tallers lúdics entorn al moviment i al pare Caffarel. Finalment, es va fer una assemblea per poder posar al dia temes burocràtics importants.

M.ª Alba Franco

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

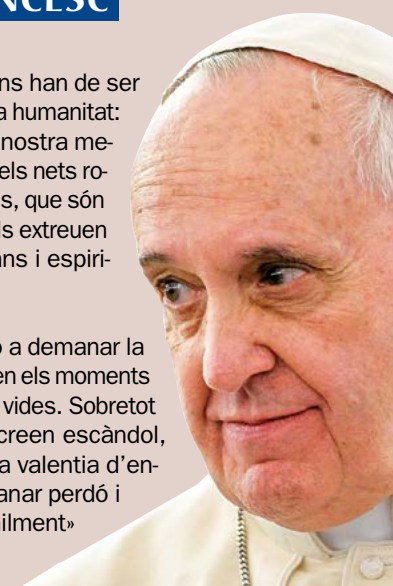
@Pontifex_es: «La fe neix i reneix d'una mirada d'amor que ha de ser acollida, i no d'un deure o d'alguna cosa que cal fer o pagar.

D'aquesta manera la vida cristiana resulta bella, quan no es basa en les nostres capacitats i projectes, sinó en la mirada de Déu» (14 de febrer).

@Pontifex_es: «En la vellesa donaran encara fruits» (Sal 92,15). He triat aquest tema per a la segona Jornada Mundial dels Avis i els Majors, que se celebrarà el 24 de juliol de 2022, per a promoure el diàleg entre les generacions, especialment entre avis i nets» (15 de febrer).

@Pontifex_es: «Els ancians han de ser cuidats com un tresor de la humanitat: són la nostra saviesa, la nostra memòria. És fonamental que els nets romanguin units als seus avis, que són com les arrels, de les quals extreuen la saba dels valors humans i espirituals» (15 de febrer).

@Pontifex_es: «Us animo a demanar la intercessió de sant Josep en els moments més difícils de les vostres vides. Sobretot quan els nostres errors creen escàndol, demanem a sant Josep la valentia d'enfrontar la veritat, de demanar perdó i de començar de nou humilment» (16 de febrer).

Les Filles de la Caritat s'acomiaten de Tortosa

Les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül van venir a fundar a Tortosa, un dels fruits del Concili Provincial Tarraconense celebrat a Sant Cugat del Vallès l'any 1995. La germana de la Caritat, Catalina Verdera, va ser membre conciliar i essent bisbe de la nostra diòcesi Mons. Lluís Martínez Sistach, es va decidir fundar una Casa d'Acollida per a transeünts, on trobarien per un dia, una llar per a la seua higiene personal, sopar, dormir i esmorzar. La casa ha estat atesa per les germanes paüles, les Filles de la Caritat, fins al seu destí a Barcelona.

Seguint el carisma del seu fundador, han acollit de cor tots els necessitats que allí s'han apropiat durant vint-i-sis anys. Sempre han trobat una bona acollida, un sostre, un plat i un lloc per descansar. La Casa d'Acollida segueix oberta per als més desvalguts de la societat. La Sra. Anna Algueró n'és la presidenta, i la responsable la

Sra. Guadalupe Accensi. A la Casa d'Acollida de Tortosa, la Gna. Maria Teresa fou de les primeres en arribar i després d'uns anys, la Gna. Mercè. Les dues van romandre a Tortosa fins al seu destí a Barcelona a finals d'abril. Més endavant va venir la Gna. Dolors, i l'última en arribar fou la Gna. Encarna, que el mes de novembre de 2020 va ser cridada a la Casa del Pare a conseqüència del coronavirus.

«Han obert les portes de casa als més pobres... però el que més han fet per tots ells, és obrir les portes del cor a tothom per donar empatia, carinyo i acolliment, que són les carències principals de les persones que viuen al carrer. Gràcies per tot el que hem après de vosaltres! «Compartir, donar del que es té, estar sempre disposats a ajudar...» SEMPRE ESTAREU PRESENTS!»

Maria Joana Querol Beltrán

El Sr. Bisbe visita els alumnes de batxillerat del Col·legi Diocesà

Aquesta setmana el senyor Bisbe, D. Enrique Benavent, ha visitat el Col·legi Diocesà per compartir una estona amb els alumnes de 2n de Batxillerat. Aquests han pogut plantejar preguntes sobre temes que els preocupen; s'ha parlat de qüestions d'actualitat, de fe, d'experiències personals... en definitiva, de les inquietuds que tenen els nostres joves.

Ha estat enriquidor escoltar les aportacions del Sr. Bisbe, que segur que els han fet reflexionar i considerar altres punts de vista. Una experiència que ha permès interactuar d'una manera diferent als joves amb el màxim responsable de la nostra Diòcesi.

Direcció del Centre

AGENDA

- **Dilluns 13**, Seminari, Festa de Jesucrist Gran Sacerdot per sempre.
- **Dimecres 15**, Seminari, a les 10 h, reunió de delegats i arxiprestes.
- **Dissabte 18**, Seminari, a les 10.30 h, reunió del Consell Pastoral Diocesà. / Catí, a les 20 h, confirmacions.
- **Diumenge 19**, Corpus Christi, cate-dral, a les 11.30 h, Missa i processó.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i dr. de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquilina, vg.

14. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1.6.16-18]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg., fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850);

sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Divendres [2R 11,1.4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Burali, bisbe.

18. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sants Marc i Marcellà, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans i mrs.

19. □ Diumenge vinent, Santíssim Cos i Sang de Crist (lit. hores: de la Solemnitat. 4a setm.) [Gn 14,18-20 / SI 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fundador dels camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. ser-vita (†1341).

La Santíssima Trinitat (C)

COMENTARI

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

▶ Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro el cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? / Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Prov 8,22-31)

Esto dice la Sabiduría de Dios: «El Señor me creó al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remoto fui formada, antes de que la tierra existiera. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Aún no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrores del obre.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba las nubes en la altura, y fijaba las fuentes abismales; cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como arquitecto, y día tras día lo alegraba, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, y mis delicias están con los hijos de los hombres.»

▶ Salmo responsorial (8)

R. *Señor, Dios nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado. / ¿Qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para mirar por él? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. / Todo lo sometiste bajo sus pies. R.

Rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-5)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Más aún, nos gloriamos incluso en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce paciencia, la paciencia, virtud probada, la virtud probada, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues no hablará por cuenta propia, sino que hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

Él me glorificará, porque recibirá de lo mío y os lo anunciará. Todo lo tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que recibirá y tomará de lo mío y os lo anunciará.»

«Déu, donant-nos
l'Esperit Sant,
ha vessat en
els nostres cors
el seu amor»

La Santíssima Trinitat (1471), Master GH. Església de la Trinitat, Mosóc (Eslovàquia)

Ens diu Jesús a l'evangelí: *Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera.* Podríem pensar que l'Esperit Sant ens farà entendre el que en diem el misteri de la Santíssima Trinitat que celebrem avui. Però és evident que la nostra pobra intel·ligència no pot penetrar en la intimitat del mateix Déu. Jesús subratlla la unió profunda, en sintonia total, entre el Pare, Ell i l'Esperit: *Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà [l'Esperit] ho rebrà d'allò que és meu.*

Sabem que la Santíssima Trinitat és el misteri fonamental de la nostra vida cristiana: tot ve de la Trinitat: el món, la vida, la nostra existència i tot tornarà cap a ell. El que cal és aprofundir en l'amor total d'aquest Déu manifestat a tots els homes. Ens ho recorda sant Pau a la segona lectura: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors el seu amor.* L'amor entre el Pare i el Fill que és l'Esperit Sant, Déu ens l'ha volgut donar perquè gaudíssim d'aquest amor, perquè aprenguéssim a estimar, perquè visquéssim amarats d'aquest amor. La Trinitat ens recorda també que Déu no és un ésser solitari, tancat en el seu món, sinó que és comunitat, que és comunicació plena i total, entre Pare, Fill i Esperit. No oblidem que nosaltres hem estat creats a imatge i semblança d'aquest Déu, amor i comunicació plena. La primera lectura del llibre dels Proverbis ens ha parlat de la Saviesa divina, una realitat que ens fa pensar en Jesucrist, Saviesa de Déu, etern com el Pare i l'Esperit: *No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües i jo ja havia nascut.* I diu al final: *Compartia amb els homes les meves delícies.* Déu-Amor ha volgut compartir amb tots els homes el seu Amor, la seva Vida, la seva intimitat. El Déu Trinitat ha de ser el centre de la nostra vida: això s'ha de manifestar obrint-nos a l'amor total de Déu i compartint, després, aquest amor amb tots els germans.

Mn. Jaume Pedrós